

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Această carte apare cu sprijinul
Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea).

Kyung-sook Shin

Dansul
privighetorii
de primăvară

Traducere din coreeană și note de
DIANA YÜKSEL

HUMANITAS
fiction

Redactor: Ștefania Nalbant
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Andreea Dobreci, Carmen Petrescu

Tipărit la Ganesha Publishing House

KYUNG-SOOK SHIN

YI JIN

Copyright © 2007, Kyung-sook Shin
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2017, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SHIN, KYUNG-SOOK

Dansul privighetorii de primăvară / Kyung-sook Shin;

trad. din coreeană și note de Diana Yüksel. –

București: Humanitas Fiction, 2017

ISBN 978-606-779-272-0

I. Yüksel, Diana (trad.)

821.531

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 021 311 23 30

*Căci dragostea aceasta
i-a mânat pe ei într-o lungă călătorie.*

CAPITOLUL I

Fiece nume reflectă personalitatea
celui care-l poartă.

1. Cei doi

Le-a luat trei zile să ajungă în port.

Mai întâi au urcat pe cărarea șerpuită din munți, apoi au mers pe un drum de pământ abia bătătorit, pe care colbul se ridica la fiecare pas, iar apoi au luat-o pe drumul de piatră de unde se vedeau jos, pe râu, câteva bărci. Au lăsat în urmă câmpuri verzi pe care orezul proaspăt sădit se unduia în vânt, pâlcuri de oțetari, cireși sălbatici și ulmi, lanuri de gălbenele, stânjenei, păpădii și călini. Când au dat de un câmp cu bujori, s-au oprit pentru câteva clipe. Tânăra din lectică cerceta totul atentă, înțipărindu-și în minte fiecare colțișor al peisajului, la gândul că, poate, n-avea să-l mai vadă niciodată.

Privea pentru prima dată o asemenea întindere nesfârșită de nisip cenușiu.

Pe cer, nici urmă de vreun nor. Până și vântul se domolise. Departe, în largul mării albastre, se zăreau insule mărunte, care pluteau ca într-un vis, nepăsătoare la viitorul nesigur al țării. Ambarcațiuni încărcate cu lemn de foc și tot felul de alte mărfuri se legănau parcă împinse de o mână invizibilă. Portul era învăluit de mirosul emanat de lăzile cu pescării. Pe tarabe erau așezați pești proaspăt pescuiți. Un vânzător de încălțări de paie mergea grăbit cu un balot mare în spinare. Deasupra tuturor celor care își vedeau cu însuflețire de treabă strălucea soarele de început de primăvară, un soare palid, ale cărui raze n-avea încă putere să încălzească.

Diplomat de carieră, el călătorea pe mare cam două luni pe an, dar ea, fostă dansatoare la palat, se îmbarca pentru prima dată pe o corabie.

Francezul înalt, palid, cu mustață, cu pantaloni largi și lungi până la glezne, cu jiletcă scurtă și jachetă de călătorie cu centură în talie, și coreanca pășind unduitor în rochia ei albastru-deschis, ținând în mâini un pardesiu pe care îl putea îmbrăca dacă se întetea vântul, și cu o pălărie brodată cu trandafiri, ieșeau ușor în evidență în mijlocul mulțimii din port. Bătrânul cu pipa în gură, negustorul de saboți din lemn, tânărul cu aer de derbedeu, copilul cu fața brăzdată de dăre de mizerie, vânzătorul de ceai venit din China sau un alt chinez care transporta lemne cu pluta, negustorul japonez care vindea orez direct de pe ponton, toți îi așteptau pe cei doi ca și cum ar fi deschis porțile unei lumi necunoscute și acum se uitau cu nesaț înăuntru.

În special la ea.

La femeia cu chip senin, cu privire pătrunzătoare și ochi ca două mărgele cu reflexe negre-albăstrui, cu păr ca de abanos, bogat, ridicat cu grijă în creștet într-un coc sofisticat. La femeia care atrăgea toate privirile cu pieptănătura ei occidentală. La rochia ei albastră, ce cădea în falduri până la glezne, mulată pe trupul ei de clepsidră. Era cu totul diferită de restul femeilor din port, îmbrăcate în bluze și fuste tradiționale din bumbac alb. La fiecare pas, o armată de curioși se îngrămădea în jurul ei. Și când realizau că nu era străină, se holbau mai abitir la ea, cu o curiozitate de copil. Abia apoi își așteptau privirea asupra lui Victor Collin de Plancy și îi vedeau nasul cărn, care-l făcea să pară arogant, pielea albă și buclele șatene. Cei de pe chei fie nu-și puteau lua privirea de la decolteul ei adânc, tivit cu dantelă albă ca zăpada, fie făceau un pas înapoi, de teamă să nu îi calce trena. Nu le venea să creadă că o coreancă îmbrăcase straiile apusene și se încruntau sau își țuguiau buzele dezaprobator.

Farmecul ei aparte nu se datora doar ținutei neobișnuite. Între miile de femei, ea nu se distingea doar prin profunzimea privirii și prin gâtul alb și grațios ca de lebedă. La fiecare aplecare a capului, ceafa ei dezgolită denota fragilitate, dar când își ridica iar capul reluându-și ținuta dreaptă, arăta un soi de dârzenie. Și emana atâta voluptate când întorcea ușor capul să privească în jur, încât parcă invita la mângâiere.

Și ochii aceia ce străluceau de sub sprâncenele perfecte! Ochii aceia adânci, care păreau să priceapă imediat orice vorbă, ca și cum ar fi aprobat tacit, umezi și plini de taine, ca abisurile mării pe care nimeni nu le-a zărit vreodată. Judecând după obrajii îmbujorați până la urechi, ai fi zis că e sfoasă, că se rușina de atâta lume, dar nasul drept, care se contura încă de la baza ochilor, dădea de înțeles că agerimea ei învingea timiditatea. Totul era la ea într-o neobișnuită armonie. Gura strâns închisă, cu buze nici prea subțiri, nici prea pline, tivită cu un puf moale ca cel al mugurilor de primăvară, era atât de gingașă încât îți venea să o strângi în brațe chiar și dacă făcea o prostie. Dar farmecul ei nu consta doar în asta. Modul elegant în care reușea să-și păstreze ținuta echilibrată și sobră sub asaltul privirilor din mulțime o făcea și mai seducătoare. Pur și simplu ignora gloata curioasă. Era cu totul diferită de tinerele locului, care în public își ascundeau mereu chipul sub pelerină. Nici măcar nu simțea nevoia de a se întoarce spre mare pentru a evita privirile acelea pline de suspiciune. Mersul ei hotărât, cu pieptul înainte, dădea senzația că poate trece și prin piatră, că indiferent de situație, avea forța de a nu se pierde cu firea. Pasul ei provocator aproape că îi eclipsa profunzimea privirii, delicatețea gâtului și gingășia chipului. Nereușind să îi tulbure liniștea, toți cei care îi aruncau ocheade insistente sfârșeau prin a-și întoarce ei privirea spre mare, cu un oftat adânc.

Femeia aceasta grațioasă, care contempla portul împrejmuit de munți teșțiți, nu avea habar că înainte de încheierea Tratatului de la Jemulpo¹, cu zece ani în urmă, aici nu era decât un cătun cu puține case, de le puteai număra pe degete, în care domnea liniștea deplină. Dar în viață lucrurile se schimbă exact atunci când nimeni nu se mai așteaptă. După semnarea tratatului,

1. Tratatul de la Jemulpo a fost încheiat în 1882 în localitatea cu același nume (azi Incheon) între Coreea și Japonia. Prin semnarea acestui tratat, coreenii se angajau să plătească despăgubiri guvernului japonez pentru distrugerea clădirii legației japoneze și cetățenilor japonezi care avuseseră de suferit în timpul revolțelor de la Seul din același an.

micul port pescăresc dintre ape s-a transformat cu repeziciune. După ce au intrat japonezii în liniștita așezare de pescari, s-au instalat acolo și chinezii și multe alte nații, așa încât acum unul din zece locuitori era fie japonez, fie chinez. Era greu de spus dacă venirea lor a animat sătucul sau, dimpotrivă, l-a aruncat într-o stare de jale adâncă.

„Vremea e tocmai bună de plecare“, și-a zis tânăra, dar imediat a alungat gândul acesta din minte. Înaltul funcționar de stat însărcinat să-l salute în mod oficial pe Victor la sfârșitul mandatului acestuia în Coreea le-a spus la plecare că, atunci când te îmbarci pentru o călătorie pe mare, e o regulă să nu lauzi vremea bună. Asta pentru că era foarte posibil ca o furtună să izbucnească tocmai în mijlocul călătoriei. Privind în urmă, vedea printre cei sosiți să le ureze drum bun vreo doi-trei preoți francezi, un reprezentant al vămii portuare și câteva dintre măicuțele franceze venite tocmai de peste mări și țări până în Joseon¹.

Nu se vedeau nicăieri în jur vase mari sau clădiri înalte, iar portul arăta mai degrabă ca o radă. Până și valurile erau liniștite, și la mal, și în larg. Dintre acoperișurile joase ale caselor coreene răsărea ici și colo câte o clădire albă, în stil european. De vreme ce nu era nici o clădire mai răsărită, toate casele cu acoperișuri de paie păreau la fel, înlănțuite ca-ntr-o horă. Razele calde ale soarelui se strecurau leneș printre ele. Tânăra, care până atunci își petrecuse viața la palat, brodând țestoase și dansând, se abandona acum căldurii soarelui. La palat, streșinile înalte erau îngrămădite, aproape lipite unele de celelalte, așa încât țineau mereu umbră. Toate lucrurile acestea pe care le vedea pentru prima dată pe drumul spre port, pământul pe care pășea pentru prima oară, oamenii pe care îi întâlnea, de toate urma să se despartă.

1. Regatul Joseon era denumirea oficială a Coreei în secolul al XIX-lea.

Oare unde se ducea?

În ziua în care au plecat din capitala regatului, micul lor grup a tras la un han din provincie. Hanul, aflat într-un sat de munte, era împrejmuț de un gard din surcele, care adăpostea și vreo doisprezece căluți. De câte ori fornăiau, părea că ar fi vrut să o ia în galop spre câmpiile bogate, însă deocamdată erau închiși acolo. După căderea nopții, urletele jivinelor din munți pătrundeau până și în încăperea lor fără ferestre.

Uneori, o vorbă tandră poate face să încolțească iubirea, așa cum încolțesc semințele îngropate în pământ.

În hanul acela de la munte, Yi Jin, fostă dansatoare la Curte, l-a auzit pe Victor Collin de Plancy, reprezentantul delegației franceze, spunându-i „îngerul meu“. Nu în limba franceză, ci într-o coreeană distinctă. Nu atât cuvintele în sine au uimit-o, cât pronunția lui firească în limba coreeană. Victor se familiarizase cu limba lor, învățând-o în timpul liber, dar pronunția lui era mereu ciudată, parcă îi lipsea ceva.

Urmându-l peste mări și țări, ea avea să-și petreacă tot restul vieții alături de oameni care vorbeau o altă limbă. Probabil că îi simțise neliniștea pe care ea se străduia din răspuțeri să o ascundă. Așa se face că, în hanul acela modest de țară, Victor i-a spus pentru prima dată, într-o coreeană perfectă, „îngerul meu“.

Atunci, când l-a auzit pe el pronunțând atât de delicat cuvintele în limba ei, a înțeles că o limbă poate să schimbe sentimente și să scoată la iveală emoții. Victor abia reușea să-i spună numele, de aceea a fost profund tulburată în clipa în care l-a auzit pronunțând atât de limpede cuvintele acelea. Toată oboseala acumulată după hurducăturile întregii zile petrecute în lectică se risipi, făcând loc unei senzații de moleșală, ca aceea pe care o simți când îți înmoi picioarele în apă caldă, iar răceala și distanța pe care o păstrase între ei din clipa în care-l întâlnise pe Victor dispăru pe dată.

Yi Jin își despletă părul negru, adunat pe creștet într-o pieptănătură ce-l făcea să pară aidoma unor norișori negri, și îi întinse peria.

— *Peignez-moi.*¹

Victor făcu ochii mari.

Adora să-i pieptene pletele negre. După ce îi adusese un inel, îi dăruise o perie din țara lui. Numai că ea nu suporta să-i atingă nimeni părul, în afară de doamna Seo și de regina-mamă, care o știa de când era doar o copilă la Curte. Prefera să-și împletească singură părul chiar și atunci când prietenele ei de la palat chicoteau de zor împletindu-și cozile una altele și apoi prinzându-le împreună cu o panglică purpurie. Ori de câte ori își dorea să pieptene părul iubitei lui, Victor trebuia să o roage cu ardoare să-i dea voie. Acum însă își desfăcuse singură cocul și întinzându-i peria îl rugase în limba lui să-i netezească părul. Luă peria întinsă de ea și se așeză în spatele ei, apoi își îngropă pentru o clipă fața în pletele sale negre și strălucitoare. Nu-și imaginase vreodată că o va auzi cerându-i asta și nu-și putu reține un zâmbet. Avea aceeași expresie pe care Yi Jin o avea străduindu-se să nu rădă când el îi stălcea numele. Redeveni serios și începu să îi perie părul negru, apoi îi șopti și el:

— *Peignez-moi.*

Ea se așeză înaintea lui, cu pletele-i negre revărsate pe umeri. Îi luă în mâini fața plină de încântare și își lipi buzele de ale lui. Îi simți barba atingându-i obrajii îmbujorați. Îi căută mâna. El lăsa peria să cadă. Se auzea doar respirația grea a calului pe care Victor îl călărise întreaga zi. Tocmiseră în capitală un grăjdar și trei cai plătind câte o sută de *nyang*² la fiecare douăzeci de *li*³. Doi cai căraseră bagajele. Unul din ei avea o cicatrice mare pe burtă. Probabil că după ce primiseră porția de fân se confundaseră într-un somn adânc, alături de căluții de la han. Desfăcu liniștită nasturii cămășii lui Victor, cu urechile ciulite la animalele care fornăiau în somn. Pieptul lui înflăcărat rămase dezgolit.

1. Pliptănă-mă. (în fr., în orig.)

2. Monedă folosită în Coreea între 1892 și 1902.

3. Unitate de măsură a lungimii chinezească, folosită și în Coreea, echivalentul aproximativ a 500 de metri.

Apoi ea îi ceru să se întindă pe burtă.

Își strecură mâna în părul lui șaten, pe ceafă, și-l ciufuli drăgăstos. Apoi apăsa cu putere pe craniu și continuă pe coloană, de-a lungul liniilor meridiene ale corpului, presând în punctele vitale. Și de fiecare dată când degetele ei se opreau asupra unui punct anume, trupul lui până atunci încordat se destindea și parcă plutea. Palmele ei se deschideau larg, ca frunzele de brusture, apoi pumnii se închideau strâns, ca două pietre care deseneau cercuri pe corpul lui, pentru ca apoi să se deschidă larg din nou. Și de fiecare dată se simțea cuprins de un val de căldură, care se întindea până la tălpi, reaprinzându-i dorința amortită de oboseala unei zile întregi petrecute călare.

Se răsuți înainte ca mâinile ei să apuce să coboare mai mult.

Îi luă fața în mâini și o sărută, mângâindu-i sânii prin cămașa de noapte străvezie. Îi simțea limba mișcându-i-se moale. O dezbracă de cămașa care îi ascundea trupul și luă în căușul palmelor sânii care se șteau parcă rușinați. Un val de căldură îi urcă din pânțele. O strânse mai tare în brațe. Trupurile lor se contopiră unul într-altul. Mâinile căutau cu înfocare în întuneric trupul celuilalt. Îi mângâie chipul, își îngropă fața în sânii ei, o strânse la piept și se lipi de pânțele ei. O sărută cu pasiune pe ceafă și o mușcă ușor de lobul urechii. Își dădu seama că obrații fetei ardeau. Îi dispăruse tristețea din privire, iar buzele prinseseră culoare. La un moment dat, tot rostogolindu-se, genunchii li s-au ciocnit. În clipele acelea dispăruse orice gând sumbru.

Erau ca doi cai care nici nu mai atingeau pământul, prinși într-un galop nebun.

La mângâierile pasionale ale unuia, celălalt răspundea printr-un freamăt puternic. Broboane de sudoare ca boabele de rouă le acopereau frunțile. Înfiorarea se transmitea de la unul la altul. Nici nu mai conta dacă trupul ei arzând îl cuprinsese pe al lui mistuindu-l sau dacă toată încordarea lui se înfipsese adânc în ea. Apoi, deodată, explozia de artificii. În momentul acela care face spinarea să se arcuiască, ea și-a acoperit fața. Nu voia să-l lase să-i vadă lacrimile.

Cuprins

Capitolul I

Fiece nume reflectă personalitatea celui care-l poartă

1. Cei doi	9
2. Floare-de-păr	27
3. Băiatul-din-iaz	39

Capitolul II

Unii ochi își trădează destinul

1. Întâlnirea	71
2. Dansatoarea	86
3. Numele dumneavoastră	112
4. Rămâi aici	137
5. Mărturisirea	158
6. Du-mă la Luvru	183

Capitolul III

Uneori, dorința întrecește frumusețea

1. Lectura publică	203
2. Penița și cerneala albastră	231
3. Cine sunt eu?	241
4. Balul	258
5. Refugiul coreean	278
6. În Bois de Boulogne	294

Capitolul IV
Cruțați-i viața! Cruțați-i viața!

1. Revederea	309
2. Chipul străin	330
3. Scrisoarea I – Sunt la Tanger, în Maroc	347
4. Scrisoarea II – Uită-mă!	350
5. În numele iubirii	353
6. Pe marginea prăpastiei	366
7. Pasărea fără picioare	377
Epilog	388